

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 119.

Fjerde Session.

37te Møde.

Løvedagen d. 11. December.

(Fortf.).

Tsberning (fortf.): Jeg har nu forsøgt paa, saavidt det har staaet i min Magt, at gjøre det klart, som jeg troer er det eneste Rigtige, der kan siges om Fleertallets Forslag. Jeg antager, at den Mangel paa Berettigelse, som jeg ogsaa anerkjender hos Regjeringen, til at benytte andre Tropper, end de i Holsteen og Lauenborg, udstrejne, til Forbundscontingent, hidrører fra ganske andre Grunde end dem, man, saa at sige, ad en Omvei skulde hiblede fra denne Lov; de ligge ikke, om jeg maa bruge det Udtryk, i vor Armeeororganisaton, de ligge ikke i, hvad man med Rette kunde kalde vor militaire Retstilstand, men de ligge efter min Dvertydning i vor Statsøihestilstand. Det er min fulde Dvertydning, at ingen Statsøihestilstand i militair Henseende, sammen med det tydske Forbund, kan være fuldstændig; den kan i mange Retninger være det, men i denne Henseende lider den efter mine Anskuelser af en lille Brøst. Jeg skal ikke komme ind paa nærmere at forhandle denne Sag, men jeg skal kun udtale, at det, som angaaer dette Spørgsmaal, efter min Dvertydning aldeles ikke kan afværge ved Fleertallets Forslag; det har kun den simple Udskrivningsform og den Sikkerhed, som derved, selv under Skifte af Ministre, gives mod, at den enkelte Ministers Mening eensidigt kunde gjøres gjældende. Det er kun en fuldstændig Optagelse af det, som udføres hver Dag, og en Regel, som gjælder for Fredstid, og som har været gjældende i Fredstid siden 1842.

Justitsministeren: Det forekommer mig, at alle de ærede Folkethingmænd, som idag have talt om denne Sag, have erkjendt, at den Bestemmelse, som ved Sagens 2den

Behandling blev vedtagen af det ærede Thing om, at de Barnepligtige, som skulde udskrives for næste Aar, ikke maae benyttes til tydske Forbundscontingent, ikke har sin rette Plads i nærværende Lov (Hør!). Til de Grunde, som de saaledes have anført, vil jeg gjerne slutte mig, og jeg skulde meget ønske, at man, saaledes som jeg allerede udtalte ved Sagens 2den Behandling, kunde undgaae at komme ind paa Realiteten af det Spørgsmaal, om det for Tiden er gjældende Ret eller ikke, at de Tropper, som uskrives fra Kongeriget og Slesvig, ikke maae benyttes til tydske Forbundscontingent, ligesom ogsaa undgaae at komme ind paa Spørgsmaalet, om det maa ansees nødvendigt eller ikke, eller ialfald rigtigt eller ikke, at der herom høves en udtrykkelig Bestemmelse. Allerede af formelle Grunde troer jeg, at det maa erkjendes, at en Bestemmelse herom ikke er ønskelig i en Udskrivningslov, som kun gives for et enkelt Aar. Jeg kan erklære mig fuldkommen enig med den ærede Ordfører i, at, hvis den gjældende Ret medfører, at danske Tropper ikke kunne benyttes til tydske Forbundscontingent, er det unødvendigt derved at optage nogen Bestemmelse; ligesom det, saastremt man anseer en saadan Bestemmelse nødvendig, i hvert Fald maa erkjendes, at man ikke skal give en saa vigtig Bestemmelse for den hele danske Armee, Plads i en Lov, som kun angaaer eet Aars Mandskab. Ligeledes kan jeg ganske henholde mig til den ærede Ordfører, forsaavidt han idag har gjort opmærksom paa, at den Bestemmelse, som med Hensyn til Artilleriets Sammensætning for Tiden er blevet givet ved den Allerhøjeste Resolution af 25de Octbr. d. A., og hvilken Resolution er motiveret ved de noget særegne Forhold, under hvilke det blev nødvendigt at sammenarbejde Armeen fra de forskjellige Landdele til et eneste Hele, ikke giver tilstrækkelig